Latvian Language Magazine ATVASARA Published by
Toronto Latvian Senior Citizens Association
-
NR. 4 (129) | 42. gads 2022. gada decembris

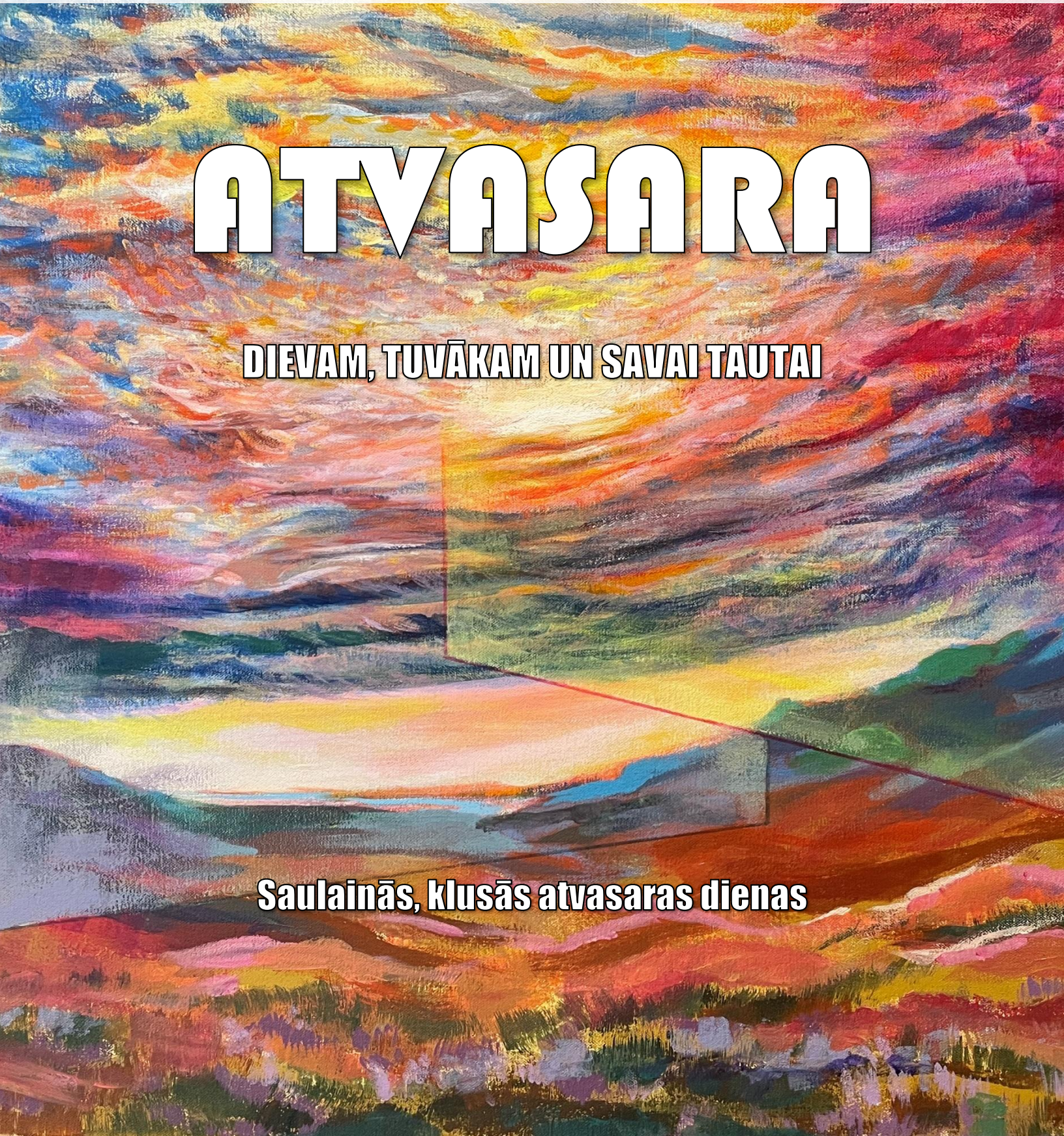

ATVASARA

DIEVAM, TUVĀKAM UN SAVAI TAUTAI

Saulainās, klusās atvasaras dienas

TLPA valdes un revīzijas komitejas locekļi: Auseklis Zaķis, Egils Fogels, Elmārs Bērziņš, Inese Grava – Gubiņa, Ilona Krūmiņa, Gundega Melli, Irene Buls (iztrūkst foto), Gunta Dreifelde, Andris Rubenis, Valdis Kauliņš, Dina Kalns (rev.k.), Ligita Šteinmane (rev.k.), Egīls Bambers (rev.k.). Iztrūkst Irēna Zvagulis (valde).

Vēlam visiem priecīgus un gaišus Ziemsvētkus un, uzsākot jauno 2023. gadu, lai mums visiem būtu veselība, spēks un dzīves prieks!

Sirsnīgs paldies visiem, kuŗi palīdz apvienības darbā, un mīļš paldies apvienības biedriem, kuŗi apmeklē saietus, bieži pārvarot nelabvēlīgus laika apstākļus un transporta grūtības. Bez viņiem mums nebūtu nozīmes darboties un mums pietrūktu regulārās satikšanās latviskā draudzīgā vidē. Liels paldies arī Latviešu centra vadībai un darbiniekiem par labo sadarbību un saprašanos.

Apvienības valde

TORONTO LATVIEŠU PENSIONĀRU APVIENĪBA

Latvian Language Magazine ATVASARA Published By Toronto Latvian Senior Citizens Association 4 Credit Union Drive, North York, ON M4A 2N8, Canada
www.latvianseniors.org | https://us02web.zoom.us/j/2105058856

Žurnāls ATVASARA iznāk Toronto Latviešu Pensionāru Apvienības izdevumā vienu reizi gadā. Ar autoru vārdu vai iniciāļiem parakstītos rakstos izteiktās domas ir autoru personīgs uzskats un ne vienmēr atbilst TLPA uzskatiem.
Redakcijas kolēģija: Irēna Zvagule, Gunta Dreifelde, Gundega Melli, Mareks Nēgels.

Vāka Foto: Imants Lapiņš "End of the Day". Acrylic. 18. novembra izstādē, KLCT

TLPA Priekšsēža novēlējums

Silti sveicieni visiem!

Šogad apritēja 50 gadi, kopš tika dibināta TLPA. Apvienība ir izturējusi šo laiku, jo tai ir bijusi laba vadība un Jūs, mīļie pensionāri, esat to atbalstījuši! Pateicoties Jums, manuprāt, mēs esam visaktīvākā sabiedrības apvienība Ziemeļamerikā!

Nākošie 50 gadi būs atkal savādāki. Būs vairāk un vairāk angļu valoda, būs pensionāri, kuri pratīs lietot jaunās tehnoloģijas, kas mainās katru mēnesi, jo paredzu, ka sazināšanās būs tā svarigākā saite, kas saturēs TLPA, lai tā turpinātu ziedēt. Tamdēļ valdē vajaga zinīgus jaunus pensionārus, kuri mūs vadīs šai nākamā posmā.

Esam jau sākuši, jo mūsu pensionāru demogrāfija ir mainījusies un mūsu TLPA pensionāru vecuma caurmērs ir palicis jaunāks! Mūsu valdes sēdes, saieti ir datorizēti, mums ir labas datu bāzes par pensionāriem un draugiem. Lietojam e-pastus, mājas lapu un Facebook kā digitālos informācijas līdzekļus. Visa komunikācija ar pilsētas un provinces valdību pieprasījumiem tagad notiek caur viņu datoru sistēmām. Izmantojot zoom, esam palikuši rosīgāki, iedzīvinājām jaunākus pensionārus un arī latviešu sabiedrību. Mūsu saietos piedalās vairāk kā agrāk, jo lietojam hibrīda modeli. Trūkst tikai sabiedrības digitālā saite, kas sabiedrību apvieno un informē.

Par lielo darbu šajā gadā variet pateikties valdei. Visi ir piestrādājuši, lai šis gads izdotos! Par finansēm, valdības sakariem un iesniegumiem rūpējās Egīls Fogels, Aivars Vinters un Elmārs Bērziņš. Elmārs rūpējās par grāmatvedību un sakariem ar revīzijas komitejām.

Mums bija žēl zaudēt Aivaru Vinteru. Viņš pielika roku visur, kur vajadzēja. Vadīja gan mūsu istabas pārveidošanu, gan virtuves darbus, gan piestrādāja pie valdības iesniegumiem. Līdz gada beigām Irēna Buls uzņēmās aizpildīt Aivara mandātu.

Par programmām rūpējās Gunta Dreifelds un Inese Grava-Gubiņa kopā ar plašu komandu. Tā bija saistoša un vispusīga!
Par tehniskām lietām un zoom pārraidījumiem - Egīls Fogels un Andris Rubenis. Tas nav bijis viegls darbs, bet viņi mūs "izvilka" šinī gadā! Ceram nākotnē izveidot tehnoloģijas apmācības pensionāriem/visiem.

Egīls kārtoja mūsu sakarus ar abām valdībām - Toronto pilsētas un Ontario provinces. Tas prasa laiku un sadarbību! Super darbs! Paldies abām valdībām par atbalstu.

Gundega Melli kopā ar Uldi Amoliņu kārtoja mūsu biedru attiecības. Gundega personīgi izpalīdzēja vairākiem biedriem ar personīgām vajadzībām. Uldis mūsu biedrus ir sastādījis datu bāzē un tagad zinām mūsu biedru demogrāfiju, adreses, e-pastus un viņu "buddy" kontakus. Un jā, mums ir arī daudz draugu mūsu sarakstos, kuri vēl nav pensionāri.

Paldies mūsu Irēnai Zvagulis, kura cītīgi protokolē mūsu sēdes, pilnsapulces un izdod mūsu Atvasaras izdevumu. Tas nav nieks!

Ilona ar savu darba grupu mūs labi un gardi ēdināja, un kārtoja lotereju.

Valdis Kauliņš piestrādāja virtuvē, Aivara vietā, pie izbraukumiem un pie kora.

Ārpus valdes mums bija Dzintra Jansone, kura ar Aiju Fogels-Wood kārtoja mūsu galdu

dekorācijas un palīdzēja servēt maltītes. Anita Bredovskis, kura kārtoja ēdienu gatavošanu/pasniegšanu. Tad Pēteris Gaibišels vadīja vingrošanu ar piemērotām piezīmēm/paskaidrojumiem! Paldies visiem.

Nevaru aizmirst mūsu revīzijas komiteju, kura saveda kārtībā mūsu valdes maiņas kārtību. Viņi sagatavoja mūsu terminus un rotācijas kārtību. Liels paldies!

Paldies KLCT par labu sadarbību, paldies mūsu draudžu mācītājiem, kuri mūs stiprināja garā. Kristus Dārza piedalīšanās mūsu saietos bija jauka.

Turpināsim baudīt mūsu draudzību, brīvību, kopību, ko esam pelnījuši!

Ja neesat baudijuši, atnāciet. Mēs Jūs laipni gaidām!

Vēlu Jums visiem saldus, siltus Svētkus un veselīgu, aktīvu Jauno Gadu!

TLPA Priekšsēdis Auseklis Zaķis

TLPA Jaunie biedri 2022. gadā

Apinis, Zenta
Baltraite, Silvija
Birze, Āris
Bredovskis, Anita
Cushing, Vija
Dāvidsone, Ausma
Freimuts, Maruta
Gaibišels, Dr. Pēteris
Gubiņš, Arnis
Jansons, Māra
Kaimiņš, Rita
Kauliņš, Silvija
Kauliņš, Valdis
Keelmann, Vaino
Ķeniņa, Māra
Kinstlere, Ilze
Krūze, Māra
Leimanis, Ēriks
Leimanis, Ruta
Lauge, Gunta
Leja, Skaidrīte
Martin, Ieva
Ozols-Gillespie, Laila
Paukšēns, Andris
Rudovica, Ena
Sīlis, Sandra
Stait-Gardner, Zane
Upeslācis, Inga
Vanstone, Nancy
Vilks, Sarmīte
Wilkinson, Daina

Ziemassvētku prieks

Ir atkal Ziemassvētki
Šķel tumsu zvaigznes stars.
No tālēm atskan dziesma,
Tās izplēšas kā liesmas
Un apņem pasauli.

Ir atkal Ziemassvētki.
Kā prieks nāk Bērniņš mazs.
Mirdz gaisma brīnišķīgā,
Sirds aplaukst mīlestībā,
Jo dzimis Pestītājs.

Ilze Liepiņa

Sākām šo gadu ar pieslēgšanos no Latvijas Nacionālās Operas un Baleta, lai starpbrīdī ziņotu par komponista Jāņa Kalniņa "HAMLETS" pirmizrādi, pirmo reizi uz LNOB skatuves pēc ilgiem okupācijas gadiem. Irisa Purena vadīja šo saietu ar piemērotu mūziku. Talāk mēnesī sekoja Ineses Gravas-Gubiņas māsas Silvijas stāsts par ceļojumu savā laivā no Toronto pa St. Lawrence upi. Arnis Budrēvics, Milijas dēls, piebiedrojās beigās ar sievu Jane no Itālijas ūdeņiem un iepriecināja ar savu stāstu par dzīvi uz laivas. Janvāri nobeidzām ar Draudzīgā Aicinājuma saietu, sadarbībā ar 3x3, kur autore Inguna Bauera stāstīja par savām biogrāfiskām grāmatām, šoreiz īpaši par Krišjāni Baronu.

Februāris beidzās kā parasti ar TLPA pilnsapulci, šoreiz attālināti, kuru veiksmīgi vadīja priekšnieks Auseklis Zaķis. Sākām mēnesi ar korp! Selgas sniegumu par savu projektu savākt plastmasu un citus svešķermeņus no Baltijas jūras Latvijas krasta, to pētīt un veicināt jūras attīrīšanu.

Martu sākām ar interviju no Losandželosas ar olimpiādes dalībnieci pludmales volejbolā, Tīnu Graudiņu. Atzīmējot 8. martu, dienu kas Latvijā ir populāra, šeit Kanādā mazāk, Helēna Gintere deva ļoti izsmeļošu stāstījumu un klausījumu par latviešu sieviešu komponistēm. Sekoja Coras Lūsis un Latviešu Centru valdes locekļa Lionel Zondo saruna par rasismu. Interesants jautājums bija, kā viņu vecāki pārdzīvoja viņu precēšanos ar latvieti. Irisa Purene sarunāja, tagad jau mazliet arī "mūsējo" Dzintru Geku, ar filmu par Sibīriju un izsūtīšanu 25. martā. Interesanti, ka trimdā visi atceramies 14. jūniju, bet 25. marts mums ir svešāks. Mēņeša beigās šīs rindas rakstītāja stāstīja par 30. gadu gaisotni Latvijā, kad tapa Kalniņa opera "HAMLETS". Juris Dreifelds papildināja ar vēstures stundu, desmit minūtēs stāstot, kas notika pārējā pasaulē tanī laikā.

Aprilī ar lielu prieku klausījāmies Lindu Marutu koncertā klātienē, svinējām Lieldienas, klausījāmies Kaspara Reiņa lekciju Putni un domas: lidojums pretī (bez)galībai.

Maijā svinējām Ģimenes dienu ar Valdi Jevtejevu (balss) un Irisu pie klavierēm. Valdis arī sagādāja video ar attēliem no savas meitiņas Aijas, kurai ir divi tēvi. Vita Plūme iepriecināja ar skatiem un stāstiem par savu aušanu, iepazināmies ar jauno vēstnieku Kasparu Ozoliņu, kuru iepazīstināja bijušais vēstnieks Eihenbaums, un beidzām ar igaunieti Tiina Kiršs, kura runāja no Tallinas par ģimenes stāstu saglabāšanu.

Sākām un beidzām jūniju ar dziesmu: Alberts Vītols ar ģimeni sākumā, un ar mūsu atjaunoto lielāko kori Kanadā, TLPA Rota, kas izpildīja Jāņu dziesmas. Saviļņojums bija liels, un pateicamies Irisai Purenei par izcilo un ilggadīgo kora vadīšanu. Viesojās igauņu pensionāru apvienības valde, kas apsveica TLPA; mūsu kaimiņu tauta ir sākusi nākt uz mūsu sarīkojumiem

Koncentrējāmies uz 14. Saeimas vēlēšanām septembrī, bet sākām rudens posmu atkal ar dziesmu. Šoreiz Inese Grava Gubiņa veiksmīgi intervēja Lolitu Ritmani un sākām skatīties viņas komponēto dziesmu spēli Te Nu Mēs Esam, sarakstīta 2015. g. San Jose dziesmu svētkiem.

Oktobrī svinējām Pļaujas svētkus ar māc. Dāgu Demandtu, turpinājām ar Pētera Gaibišela stāstu par bitēm un medu.

Vēl šogad stāv priekšā daudzas "bonbongas" – Kalvis Cers runās par Mūsu senču zvaigžņu segu:

ieskats latviskā etnoastronomijā. Novembrī pie mums ciemosies Ilze Lācgalve no LIAA (Latvijas Investīciju un attīstības aģentūra), Rudīte Losāne, kapelāne no Iļģciema sieviešu cietuma. Bijušais Latvijas Tautas Frontes priekšsēdētājs Dainis Īvāns mūs uzrunāja 18. Novembra svētkos.

Decembri sāksim un beigsim ar dziesmu, jo gads beigsies 15. decembrī ar kora ROTA uzstāšanos, loteriju un siltām pusdienām.

Kā vienmēr, esmu ļoti pateicīga Egilam Fogelim par tehnisko vadīšanu; viņa komandai ir nākuši klāt Andris Rubenis un Kristofers Ozoliņš.

Ilze Lācgalve, LIAA pārstāve Kanādā

Dzidrai Avenai aizejot mūžībā, mums nebija vairs kāds, kas apraksta saietus Latvija Amerikā avīzei. Kādu laiku centos atrast atsevišķus rakstītājus, par kuriem ļoti priecājos, kad izdevās pārliecināt viņus, lai raksta, bet mans darbs kļuva daudz vieglāks, kad Irēna Zvagule uzņēmās būt mūsu žurnaliste. Paldies, Irēna.

Jaunums šogad bija vingrošana ar Pēteri Gaibišelu. Trīs reizes mēnesī mēs tiekamies 11os klātienē un uz ZOOM, lai pavingrotu un klausītios Pētera izsmeļošā paskaidrojumā kādēļ un kālab šis vingrinājums nāk mums par labu. Pēteris strādā "par vēderu", un viņu apmierina maltīte, ko sūtam arī viņa mātei. Paldies, Pēteri.

Paldies Irisai Purenei ne tikai par diriģēšanu, bet arī par papildus programmu sagatavošanu. Tāpat liels paldies Inesei Gravai-Gubiņai, kas ir bijusi mana klusā labā roka ne tikai šoruden, bet tūlīt, kad iestājās valdē.

Un beidzot, paldies visiem, kas apmeklē un pieslēdzās mūsu programmām, jo bez jums mums nebūtu jēgas.

Gunta Dreifelde
TLPA Programmu vadītāja.

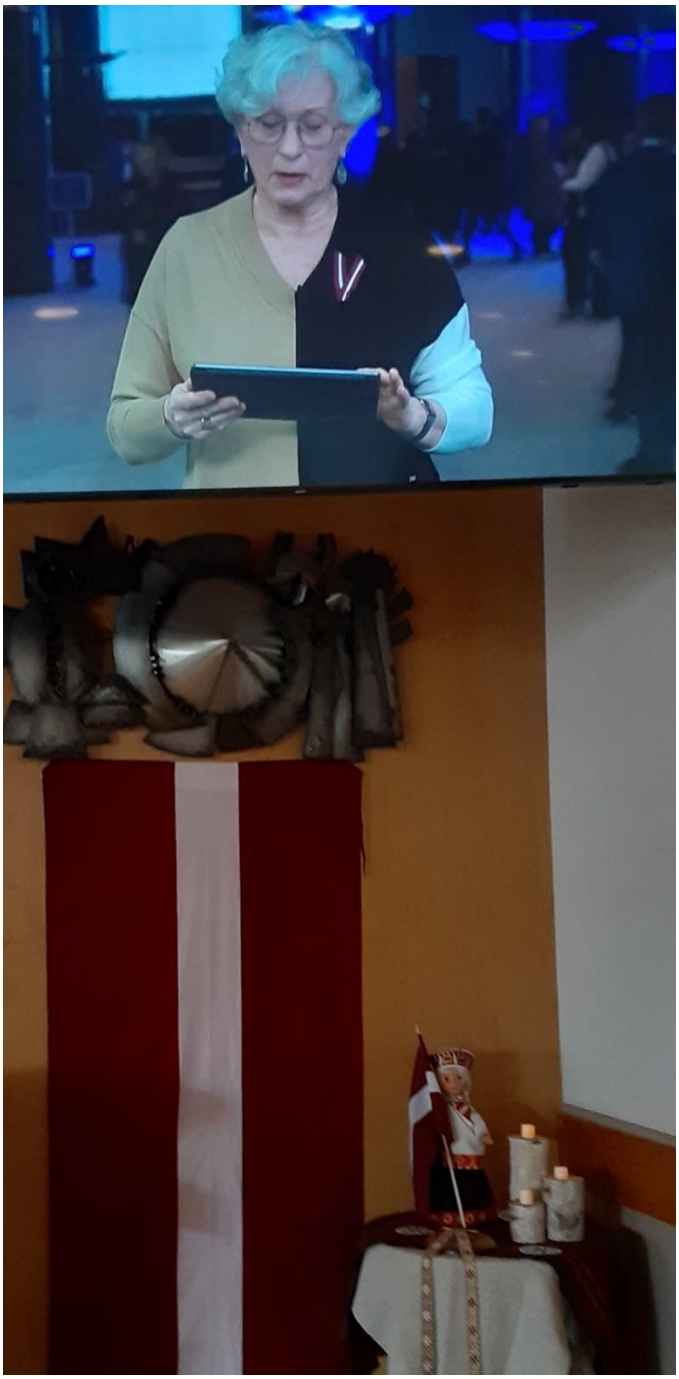
Sandra Kalniete iepazīstina Daini Īvānu ar TLPA

Ja grib, tad var!

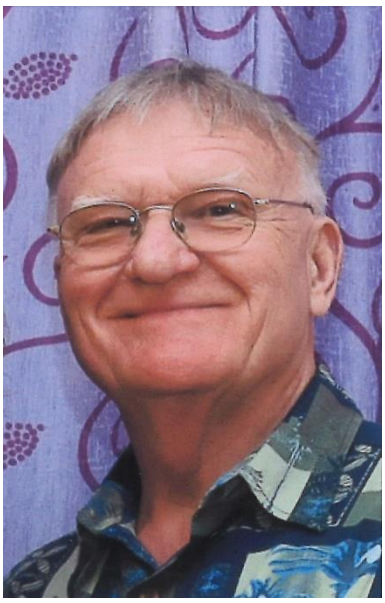

Tā runāja Aivars Vinters. Šogad pensionāru saime zaudēja vienu ļoti strādīgu un sirsnīgu draugu. Ar Aivara Vintera nāvi šī gada augustā, zaudēja ne tikai pensionāri, bet Centrs un visa sabiedrība.

Šeit gribu tikai uz mirkli pakavēties pie tā Aivara, ko mēs, pensionāri pazinām. Katru ceturtdienu, kad bija mūsu saiets, Aivars bija pirmais klāt un pēdējais prom. Viņš kārtoja galdus un krēslus, kur vajadzēja, viņš uzlika kafiju, tā, lai pirmie pensionāri tūlīt varētu dabūt krūzīti. ko iedzert. Viņš gādāja, ka zupa bija uzsildīta un trauki salikti lietošanai. Viņš palīdzēja servēšanai un vēlāk trauku novākšanai. Ja bija viens cilvēks, kas nekad nestāvēja dīkā – tas bija Aivars. Atceros reizi, kad viņam bija jābūt slimnicā un viens cits darbinieks uzņēmās Aivara lomu, un tad, kad bija vakars klāt, viņš galīgi noguris teica 'es nekad nesapratu cik daudz Aivars dara ceturtdienās!

Kā viņš to spēj?' un Aivara atbilde bija – Ja grib tad var. Un es runāju tikai par ceturtdienām. Aivars bija mūsu valdē un visur, kur vajadzēja palīgu – Aivars bija klāt. Vai tas bija strādāt pie remontiem pensionāru virtuvītē, vai palīdzēt istabu kārtot, vai palīdzēt valdei, Auseklim ar kādu satikties vai kaut ko nokārtot, vai fotografēt avīzes vajadzībam, kad notika saieti.

Viņš bija neatvietojams, kad bija plūdi pagrabā un bija remonti vajadzīgi pensionāru istabā, un kad bija jākārto ar apdrošināšanu sakarā ar plūdiem. Aivars bija klāt, ar smaidu un palīdzību.

Kur viņš dabūja enerģiju?
Kā viņš to varēja?
Atbilde – Ja grib tad var.
Vieglas smiltis Aivar.

Irēna Zvagule

Krēslas stundā

Es domīgs klausījos, viss bija klusu,
Jau krēslā tinās zilais novakars,
Vien dārza liepā, salaidies uz dusu,
Teic saulei skumjas sveikas putnu bars.

Bet tevi, sirds, kā lai es saprast varu?
Jau mūžā rietam pāri ēnas krīt,
Bet līksmi tu vēl spožu saules staru
Šai krēslas stundā gribi saskatīt.

Sirds čukstēja: - man allaž jāsasaucas
Ar jaunību, kas visu var un drīkst,
Kas ilgās prom uz plašām tālēm traucas,
Bet dzīvei tic un liela darba tvīkst.

Es atkal klusēju un laimīgs biju,
No jauna dzima krūtīs prieks un spars,
Kad mākoņos es pēkšņi saskatīju,
Cik spoži mirdz vēl rietā saules stars.

Lai dienas nāk un iet, lai gadi krājas,
Nav ļauts mums laika ratu apturēt,
Bet līksmība, lai sirdī saglabājas, -
Lai sirmām galvām varam gavilēt!

1956.g. rudenī

Eižens Mindenbergs

Pie rieta vārtiem

Tumšzaļā effeju ēnā
Vējš pakar kokli un kluss.
Gājējam čukst 'Bija nemiers.
Atpūta nu būs - lai duss.'

Balva Bredovskis - Kūla
❋1931. gada 14. jūlijā
✝ 2022. gada 5. oktobrī

Laila Cakuls - Tūters
❋1935. gada 9. martā
✝ 2022. gada 12. martā

Irēne Ezergailis
❋1927. gada 17.novembrī
✝ 2022. gada 3. februārī

Juris Freijs
❋1932. gada 17. junijā
✝ 2021. gada 7.decembrī

Biruta Kirulis
❋1924. gada 16. jūlijā
✝ 2022. gada 24. februārī

Biruta Legzdiņš
❋1938. gada 25. maijā
✝ 2022. gada 24. janvarī

Irēne Leinasars
❋1921. gada 16. novembrī
✝ 2021. gada 19. decembrī

Romualds Lukašēvics
❋1933. gada 27. maijā
✝ 2022. gada 10. augustā

Aina Matisons
❋1929. gada 7. jūnijā
✝ 2022. gada 27. oktobrī

Egons Michelsons
❋1929. gada 12. martā
✝ 2022. gada 16. septembrī

Mintauts Namgauds
❋1932. gada 18. oktobrī
✝ 2022. gada 12. martā

Rasma Paeglis
❋1927. gada 20. jūnijā
✝ 2022. gada 30. maijā

Skaidrīte Pūpēdis
❋1924. gada 13. martā
✝ 2021. gada 28. novembrī

Helēna Rūtīte
❋1920. gada 1. septembrī
✝ 2022. gada 10. maijā

Vija Vare
❋1932. gada 5. jūnijā
✝ 2021. gada 19. decembrī

Aivars Vinters
❋1936. gada 27. februārī
✝ 2022. gada 24. augustā

Maija Ziepnieks
❋1934. gada 25. martā
✝ 2022. gada 2. septembrī

Šogad, kad oktobris ir sagaidījis rudens atnākšanu ar reti mīlīgu sveicienu, ir grūti iedomāties, ka vasarā solītais ir jau piepildījies un ziema neapstrīdami tuvojās. Novērojot lapas birstam, gribas vienkārši apturēt šo mirkli - te ir ar ko mielot acis!

Ko šobrīd katrs baudām?

Ko, pārdomājam, atskatoties uz vasaru?

Loģiskā atbilde ir, ka rudenī baudām dabas skaistumu, bet ja savā ikdienas skrējienā ievelkam pauzi uz brītiņu un pārdomājam novēroto, varbūt kaut kas cits parādās. Varbūt kāda īpaša atmiņa, par ko vēlamies pateikties? Kur esam piedzīvojuši vasaras siltumu? Vai ir kāds notikums, kas liek smaidam parādīties?

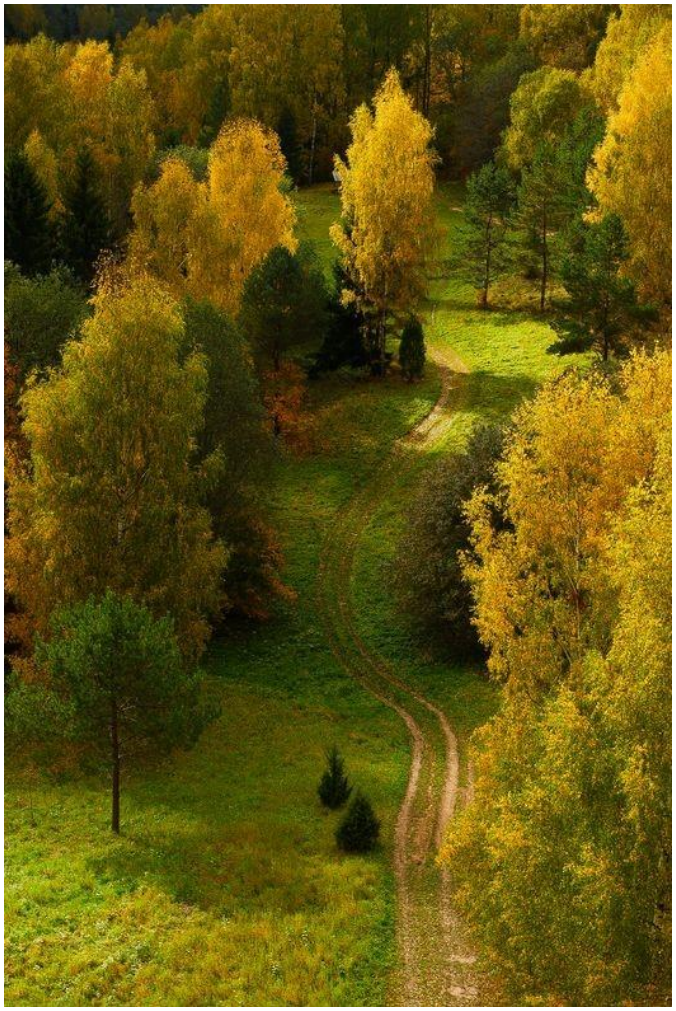

Elvijs Kalniņš: Latvijas ainavas

Kur un kad esam apstājušies un vienkārši apriecājušies par to, ko acis redz?

Ne tik vien kā mācītāja, bet vispār tieši tāds cilvēks esot, kāds esat jūs cilvēki, kas saprot un sajūt - dzīvi neiezīmē tikai ikdienišķais, lūkoju lietot šo gada laiku, lai atskārstu tos mirkļus, kad ir piedzīvots tāds maigs pieskāriens, kas atstājis prātā mieru, sirdī prieku, dvēselē cerību.

Tad, kad tādos atgriežamies, var ieraudzīt kopsaucienu - tie visi saistās ar attiecībām.

Reizes, kad sajūt tuvību, kas izriet no mums, un uz kā atbild otrs, ir visas Dieva mīlestības būtiskais pieskāriens. Tas var būt draudzībā, ģimenes lokā. Tik pat labi tas var rasties ar mājas dzīvnieku. Vai arī tad, kad piestājamies pie kāda tuva cilvēka kapa, un ja esam Latvijā, pagrābjam smiltis ap to, apsēžamies un parunājamies. Atbildes nedzirdam, bet toties zinām - tas cilvēks ir ar mums. Attiecības, kas mūs saista nozīmīgā veidā ir plašas.

Kopības sajūtas rodas pat esot brīvā dabā. Zinātniekiem ir tagad skaidrs, ka viss, kas atrodas mežā ir neredzamā veidā satīklots. Katras koka saknes vissīkākā daļa saņem stiprinājumu ne tikvien no zemes, bet arī no neredzamām sēņu šūniņām, kas satek kopā zem zemes. Viss ir saistīts, cita veida attiecībās.

Šī mežā augošo ciešā saistība atspoguļojas tagad arvien populārakā japāņu meža meditācijā "šinrin-joku". Tajā ļaudis tiek aicināti pakavēties mežā, iesūcot atmosfēru ar visām savām maņām. Tādejādi mežs nav tikai vieta, kur doties lasīt sēnes, vai ļaut sunītim izskrieties, bet vieta, kur atkopties fiziski un garīgi. Lūk - arī mežs stiepjas cilvēkam pretī, piedāvājot mieru. Katrā gada laikā, arī ziemas vidū mežs dara savu klātieni zināmu ar visdažādākām dāvanām un aicina tās piedzīvot. Starp cilvēku un mežu, cilvēku un jūru, cilvēku un debesīm ir saistības.

Uz kādām pārdomājam atvasara mudina?

Varbūt jāņem norādījumu no agrākiem gadiem, kad šis bija laiks salikt dārza ražu. Ne jau tāpēc, ka bez tās nebūtu no kā iztikt, drīzāk, jo nevēlējamies nekā izšķērdēt no tā, kas izveidots pateicoties čaklo roku darbam, kas izvelk vislabāko no to, ko zeme piedāvā. Ko pārnestā nozīmē vēlamies paturēt no tā, ko esam tik rūpīgi veidojuši, attīstījuši, ieguvuši, lai sev un citiem sildītu sirdi?

Ieveta Ceipe: Latvijas ainavas

Pēdējos mēnešos LSM (Latvijas sabiedriskajos medijos) ir pārraidīti ieskaņojumi "Globālais latvietis. 21. gadsimts". Raidījumi iepazīstina ar latviešu dzīvi ārpus Latvijas. Oktobra beigās tika intervēti Brazīlijā dzīvojošie latvieši. Tie stāstīja, ka tikai reti kurais vairs runā latviski, bet tomēr daudz sevi sajūt kā latvieši. Kā? Starp citu, ar ēdienu gatavošanu!

Nepaskriesim garām dziļākai nozīmei. Sēžot

ap galdu un baudot, kaut vai to pašu viltoto zaķi, par kuru Brazīlijas latvieši sajūsmināti runā, klātesošie dalās mīlestībā. Maltīties gatavotājs pasniedz vairāk par ēdienu vien. Tas dalās gādībā, vēlēšanās otram sagādāt prieku.

Ko tad mēs vēlamies viens otram "pasniegt" no mūsu iekrātā pūra?

Kas ir tas, ko vēlamies citiem atstāt kā labu un derīgu, par tādu, kas sagādā prieku un sirds siltumu?

Lai atbild katrs kā nu vien spēj, bet darīsim, un pateicībā un sirsnībā, jo esam viens otram tik ļoti nepieciešami.

Māc Ilze Kuplēna-Ewart
TLPA biedre

Studiju gados man bija viens psichoterapijas profesors, kuŗam patika mācīt, pielietojot līdzības. Ievadot problēmu risināšanas metodiku, viņš salīdzināja strupceļā nonākušus, pārdzīvojumu un neveiksmju piemeklētus cilvēkus ar burkāniem, olām un tējas maisiņiem vārošā ūdenī. Burkāni vārošā ūdenī zaudē savu stingrumu, kļūst mīksti un ļengani – burkānu cilvēki problēmu situācijās zaudē ticību savām spējām, kļūst mazdūšīgi un nemēģina cīnīties.

Vārītas olas pēc izskata nevar atšķirt no nevārītām – viņu čaulas izskatās tādas pašas. Tikai, kad vārītas olas pāršķeļ, var redzēt, ka zem čaulām viņas ir cietas, ka viņu baltums un dzeltenums vairs nav elastīgs. Olu cilvēki ārēji izliekas un uzvedas it kā neviens pārdzīvojums viņus neskar, un neiespaido, bet iekšēji viņi sevi ir nocietinājuši un noslāpējuši savu gara možumu un radošo spēku.

Tējas maisiņi vārošu ūdeni pārvērš smaržīgā, garšīgā dzērienā, tā kā tie cilvēki, kas ar savu iekšējo spēku pārveido piedzīvotās grūtības vērtīgās dzīves mācībās, bagātinot ne tikai sevi, bet arī visus citus ar kuŗiem viņiem ir saskare.

Kā visam, kas nav fiziski taustāms, sveŗams un mērāms, iekšējam spēkam nav viena vienkārša definīcija. Mēs katrs to iztulkojam savā veidā pēc saviem novērojumiem, novērtējumiem un pieņēmumiem.

Iekšējais spēks sastāv no gribas, pašdisciplīnas, paškontroles, neatlaidības, objektivitātes, koncentrācijas spējas un mierīga prāta. Šīs sastāvdaļas nav iedzimtas, bet attīstāmas un uzturamas. Vissvarīgākās no viņām ir griba un pašdisciplīna.

Griba ir dzinējspēks visa tā īstenošanai, ko mēs izvēlamies darīt, neskatoties uz iekšējām vai ārējām pretestībām un neērtībām. Griba parādās spējā pārvarēt slinkumu, vilinājumus atlikt uz rītdienu, kas darams šodien, un citas kaitīgas ierašas un izturībā uzsākto rīcību izvest līdz galam, lai cik pūļu un laika tas vien prasītu.

Pašdisciplīna ir spēja atteikties no tūlītējiem gandarījumiem vai īslaicīgiem apmierinājumiem par labu kaut kam augstākam un cēlākam tālākā nākotnē.

Griba un pašdisciplīna ir nepieciešamas it visām sekmīgām rīcībām un izvēlēm, kā panākumiem darba laukā, mācībās, liekā svara zaudēšanā, fiziskā treniņā, labu savstarpējo attiecību veidošanā un

Pēteris Gaibišels vada TLPA vingrošanu

uzturēšanā, sevis atsvabīšanā no nevēlamām īpašībām vai veselībai kaitīgām ierašām, personības pilnveidošanā, garīgā augsmē, solījumu turēšanā un tā tālāk.

Paškontrole ir nepieciešma nepārdomātu, pārsteidzīgu reakciju novēršanā, jūtu uzplūdumu iegrožošanā un pesimistiskās domāšanas pārtraukšanā. Neatlaidība palīdz pārvarēt iekšējās šaubas un baiļošanos un spēcina apņemšanos izvēlētās rīcības izvešanai. Objektivitāte ļauj apsvērt situācijas no visām pusēm un rīkoties bez veltīgas laika un pūļu izšķiešanas varbūtību meklēšanā. Koncentrācija dod visam darāmam nedalītu uzmanību un fokusu, novēršot izklaidību. Mierīgs prāts līdzsvaro mūsu dzīvi un balsta mūsu apziņu, ka esam uz pareizā ceļa.

Iekšējais spēks neattīstās automātiski. Mums katram ir apzināti un nepārtraukti jāpiestrādā, lai viņu pilnveidotu. Sākuma punkts ir sava 'es', savas individualitātes atzīšana, pieņemšana, cienīšana un iemīlēšana. Viena kliente man reiz atzinās: „Ja es mīlētu savu tuvāko kā sevi pašu, tad, lai Dievs stāv klāt manam tuvākam." Tie, kas sevi uzskata par mazvērtīgiem, nekam nederīgiem un nīstamiem neredz arī citus kā vērtīgus, radošus un mīlestības cienīgus. Sevis iemīlēšana nenozīmē patmīlību, iedomību vai narcisismu, bet gan savas personības vienreizīguma un neatkārtojamības apzināšanos. Kā dabā nevar atrast divas vienādas sniega pārslas, tā pasaulē nevar atrast divus vienādus cilvēkus.

Mums ir jāatļauj sev priecāties par savām uzvarām un justies lepniem par to, ko esam panākuši. Mums nav jākautrējās dalīties ar citiem kā mēs paveicām to, ko gribējām. Mums ir arī jātic augstākai labvēlīgai varai, kas mūs iedvesmo un vada un brīvi, ar mierīgu prātu jāpaļaujās šai vadībai, kā vienā tautas dziesmā ir tik zīmīgi izteikts:

Dieviņam vēlējos,
Visu mūža gājumiņu:
Dieviņš manu rītu zina,
Zina manu vakariņu.

Mazvērtības sajūta un pārspīlēta pazemība rada negatīvismu. Šī negatīvisma iespaidā mēs bieži atvairām labi domātu atzinību vai komplimentu. Pārspīlētā pazemībā mēs izvēlamies neuzkrītoši tipināt pa dzīves ceļa pašu grāvmaliņu, nevis iet savu gaitu ar drošu soli un paceltu galvu. „Ja es esmu piliens okeānā, bez manis okeāns būtu par vienu pilienu seklāks," ir laba mude ko atcerēties.

Mums ir jaiedrīkstās sapņot un domāt ar plašu vērienu. Visi atradumi, izgudrojumi un uzlabojumi sākās ar kādu sapni un ticību, ka sapņotais ir īstenojams. No

Imants Lapiņš ar Valdi Kauliņu

viduslaikiem ir saglabājies nostāsts par diviem akmeņu nesējiem, kuŗiem garāmgājējs prasa, ko viņi dara. Pirmais atbild: 'Tu taču redzi, nesu akmeņus" , bet otrs: „es būvēju katedrāli." Mums ir tiesības sapņot un savus sapņus īstenot, tiesības pieprasīt to, ko mēs gribam un tiesības ticēt, ka mēs visu pieprasīto saņemsim.

Tā kā visām mūsu rīcībām pamatā ir personīga izvēle, mums jāizvēlās prātīgi, jārīkojās apzinīgi un jāuzņemās atbildība par to, ko mēs darām. Lai cik spiedīgi ārējie apstākļi, mēs nedrīkstam uzdot savu iekšējo brīvību, pārliecību un gara možumu.

Vienai no galvenajām izvēlēm ir jābūt dzīvošanai tagadnē. Pagātnē dzīvojot, mēs varam kļūt par ierašu un tradīciju vergiem un noraidoši pret jauninājumiem un uzlabojumiem. Pagātne ir pagājusi. Pagātnē mēs neko nevaram mainīt, tikai no viņas mācīties, lai neatkārtotu izdarītās kļūdas. Pagātnes cirstajām rētām ir jāļauj sadzīt, piedodot sev un citiem. Tikai tā mēs varam atbrīvoties no rūgtuma, naida, atriebības, sevis žēluma un nevajadzīgas sevis spīdzināšanas par gaŗām palaistām iespējām un varbūtībām, kas met tumšas ēnas mūsu tagadnē un mazina mūsu iekšējo spēku. Arī jāņem vērā, ka mūsu atmiņas ir subjektīvas. Mēs atceramies ko mēs gribam un kā, un dažreiz sajaucam īstus notikumus ar iedomātiem.

Nākotni mēs varam plānot, bet ne garantēt. Tapēc nākotnes plānošanai nav jābūt akmenī cirstai. Mums ir jābūt gataviem plānus un ieceres pielāgot jauniem apstākļiem un iespējamībām. Baiļošanās par nezināmo rītdienu neko labu nedod, tikai uztrauc šodienas dzīvi. Mums ir jāapzinās ka mēs varam kontrolēt savas domas un jūtas, negatīvās atvietojot ar pozitīvām. Vai mēs savu ūdens glāzi redzam kā pus pilnu vai pus tukšu ir mūsu pašu izvēle.

Toma Gaiķa karikatūra

Tagadnē dzīvojot mums ir jāuztur prāta un gara možums, turpinot mācoties kautko jaunu, lasot iedvesmojošu literatūru, sekojot vietējiem un pasaules notikumiem un izmainoties domās ar citiem. Gribu un pašdiciplīnu mēs varam rādīt, padarot kaut ko atliktu, beidzot vienu darbu pirms nākošā sākšanas, ievērojot veselīgu dzīves veidu un šad un tad atsakoties no kaut kā ierasta, bet ne nepieciešama.

Risinot problēmas un pārvarot grūtības bez liekas iekšēja spēka izšķiešanas, jāpielieto vienkāršošana, kas ir pirmais speramais solis. Bieži dzirdēts ieteikums. „Ko dari, to dari pats, lai palīga nelūdz tavs skats," nav īsti pareizs. Mums nav jākautrējās griezties pēc padoma un atbalsta pie tiem, kas vairāk zinīgi un piedzīvojuši, kam mēs varam izkratīt savas sirdis. Arī jāiemācās atšķirt problēmas, kuŗas var atrisināt un situācijas, kuŗas var mainīt, no tādām, kuras jāpieņem. Lai cik grūti pieņemt īstenību, izvēlēšanās dzīvot iluzoriskā pasaulē ir iestigšana maldu purvā.

Atgriežoties pie burkāniem, olām un tējas maisiņiem vārošā ūdenī, nekļūsim mazdūšīgi un nesastindzināsimies, bet ticēsim, ka mums ir iekšējais spēks un, ka mēs varam pārveidot dzīves piemeklējumus vērtīgās mācībās priekš sevis citiem.

Kornelija Zariņa B.A. M.Ed.

Aija Kārkliņa un Irisa Purene kārto notis

Irisa Purene un Valdis Jevtejevs Ģimenes dienā

Viesturs Zariņš savā 99. dzimšanas dienā

Pie Toronto domes, atbalstot Ukrainu

Viesturs un Edīte Zariņi ar Arturu Gravu

Pēteris Gaibišels pasniedz vingrošanu

Gundega Melli un Irēna Zvagulis Halloween saietā

Vilma Vītola, Gunta Dreifelde, Ženija Vītola, Irisa Purene

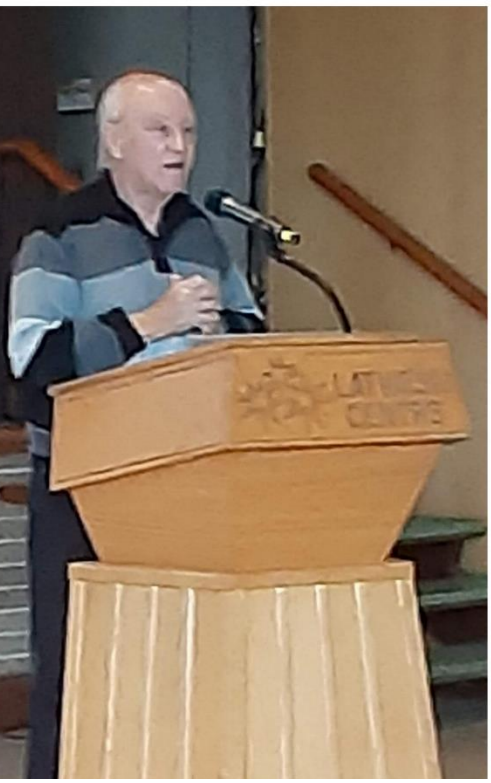

Sheldon Parker – How to avoid scams

Gunta Dreifelde saņem PBLA atzinības rakstu

Novērojumi un piedzīvojumi manā Pirmajā Ceļojumā uz Latviju

Manas pēdas pirmo reizi aizskāra Latvijas smiltis 1989. gada rudenī, kad Latvija vēl bija zem padomju savienības (P.S.) varas. Es un 19 latvieši no Kanādas bijām trīs nedēļu ekskursijā Latvijā ar P.S. Intourist un apmetāmies Rīgā, Hotel Latvija viesnīcā.

Ierasties Latvijā nebija viegli

Toreiz, tikt uz Latviju nebija viegli, jo nebija lidojumi uz Latviju. Mēs lidojām uz Helsinkiem un pavadījām nakti viesnīcā. Tad braucām ar kuģīti uz Tallinu un no Tallinas ar autobusu uz Rīgu. Es biju pārsteigta, ka kuģītim bija kādi pieci stāvi un katrā stāvā bija bārs un alkohola veikals. Apmeklēju visus. No Helsinkiem uz Tallinu pagāja apmēram piecas stundas, un ap trešo stundu es biju jūras slima ar sliktu dūšu. Labi, ka brauciens nebija garāks.

Padomju laika viesnīca "Latvija"

Visiem viesiem manā grupā bija jāapmetās "Hotel Latvija." Tā man atgādināja universitātes internātu. Cik es redzēju, katrā istabā bija divas mazas gultas, katra pie sienas savā istabas pusē. Katrai gultiņai bija balti palagi un virsū vilnas sega iebāzta palagu drānā (duvet cover), kam vidū bija caurums, kur iebāzt segu.

Bija arī tāds prasts koka rakstāmgaldiņš, kas man atgādināja amatiera rokdarbu; tomēr lietot varēja. Bet, kas man likās īpaši savāds, bija tas, ka visas koka mēbeles bija nopindzelētas melnā krasā un man bija aizdomas, ka laikam padomju savienībai bija palicis pāri daudz melnās krāsas un, ka Latvijai laimējās to izlozēt! Uz tādām melnām mebelēm nebūtu redzami traipi un kambarniecei nebūtu tik daudz ko tīrīt. Laba izdoma! Man būs jāpārdomā manas mājas mēbeles, jo tīrīt man īsti neiet pie sirds. Vairāki cilvēki manā grupā teica, ka mūsu istabās esot P.S. spiegu mikrofoni un, ka dažiem mūsu grupā sekojot P.S. spiegi. Ja kāds man būtu sekojis, neko slepenu nebūtu atradis.

Istabā bija liels logs, ko mēs Kanādā sauktu par "picture window." Īsts aizkars nebija: virs loga bija stienis loga garumā un uz stieņa bija mazi āķīši - uz āķīšiem bija uzdurta pelēka sega, kas man atgadināja "army blanket", ko te, Toronto, var nopirkt armijas atlikumu veikalos (army surplus stores).

Labierīcības arī bija, bet vienīgā lieta, ko es varu atcerēties, ir mazos, spilgti rozā ziepju gabaliņus, kas man atgādināja burbuļgumiju. Tanī laikā latviešiem iegādāties ziepes, vai nu veļai, vai ķermenim, bija grūti (cukuru, sāli, un tualetes papīru arī nebija veigli atrast veikalos).

Viesnīcā bija elevators, bet tik maziņš, ka tikai seši cilvēki varēja tanī iekāpt, un tā kā es biju jaunāka kā tagad, es parasti lietoju trepes.

Rīga

Kad ierodos pilsetā, kur nekad nēesmu bijusi, man patīk staigāt pa ielām, lai iepazītos ar tām, un to darīju arī Rīgā. Rīga 1989. gadā man likās pelēka, noputējusi, drūma un neapkopta. Ielu gaiss bija piesārņots ar automašīnu dīzeļa dūmiem un man jau no pirmās dienas dega acis, iekaisa kakls un es sāku klepot. Gribēju nopirkt Rīgas ielu karti, bet nebija viegli tādu atrast latviešu valodā – lielākā daļa bija krievu valodā, un es gāju no veikala uz veikalu meklēdama, bet beigās man laimējas!

Redzēju daudz skaisti celtas ēkas, bet tās bija apkvēpušas un drūmas. Vecrīgā bija daudz interesantas celtnes, bet daudz bija drupainas ar gružu čupām šur un tur.

Izpētīju veikalus. Tie arī bija pelēki un neinteresanti. Vienā redzēju, ka daudz sievietes stāvēja pūlītī un skatīja kaut ko. Domāju ka varbūt tur kaut kas labs. Kad piegāju tuvāk, redzēju, ka viņas raudzījās uz izstādi, kur bija prastas kostīmu

sprādzes un rotas. Citā veikalā bija daudz gumijas botes – tādas, ko es vilktu purvā brist, ne jau staigāt pa Rīgas ielām. Vienīgā lieta, kas man patika veikalos, bija tas, ka vispirms apkalpoja sievietes stāvoklī vai ar maziem bērniem, pensionārus un invalīdus.

Viens saulains stars Rīgā bija puķu tirgus. Nekad savā mužā nebiju redzējusi tik daudz puķu tirdzniekus. Tā kā bija rudens, tirgū bija daudz dālijas, mārtiņrozes u.t.t. Es ievēroju, ka Rīdzinieki reti gāja ciemos bez puķēm. Tirdzniekiem pārdodot puķes bija labs ienākums. Un mēs latvieši mīlam un baudām puķes un dabu, vai ne?

Vienu vakaru viena Rīgas paziņa mani uzlūdza uz teātri un, kad man teātrī bija jaizmanto labierīcības, redzēju, ka tualetes papīrs nebija, bet avīzes gabaliņu kvadrātiņi bija uzdurti uz nagliņas. Domaju "Nabaga Rīdzinieki un latvieši!"

Ekskursijas

Cik es atceros, es ar saviem 39 gadiem, biju jaunakā mūsu grupā. Visi citi bija dzimuši Latvijā un viņiem bija daudzi radi un paziņas ar ko pavadīt dienas un ciemoties, bet man bija tikai dažas tālas paziņas Rīgā. Mani radi dzīvoja Liepājā un Vidzemē – gluži tālu. Man par laimi, ceļojums, ko biju nopirkusi, katru dienu ietvēra autobusa ekskursiju uz kādu nozīmīgu vietu, piemēram: Rundāles Pili, Salaspili, Brīvdabas Muzeju, Turaidas Pili, u.t.t.

Tā kā citi manā grupā pavadīja dienas ar radiem un nāca uz viesnīcu tikai uz maltītēm un gulēt, es bieži biju viena autobusā ar gidi un autobusa vadītāju. Es jutos gluži laimīga, ka mani vienu apkalpoja, ka visi mani jautājumi tika atbildēti, ka visu varēju labi dzirdēt, un ka nebija uz citiem jāgaida. Man visas ekskursijas interesēja un patika un gide visu labi paskaidroja. Tā kā bija rudens un sēņu laiks, autobusa vaditājam zem sēdekļa vienmēr bija grozs un ekskursijas beigās tas bieži bija pilns ar sēnēm! Autobusa priekš logā, parasti bija vāzīte ar puķēm, kas mani ļoti

uzmundrināja. Šīs ekskursijas bija fantastisks veids kā iepazīties ar Latviju!

Meklējot Senču Mājas - Vērsīšus

Kad biju maza, un pirms māte nomira, kad man bija 11 gadi, viņa man katru vakaru lasīja latviešu valodā, pirms es iemigu. Viņa man lasīja visu: Latviešu tautas pasakas, autobijografijas (Baltā Grāmata); romānus, Latvija Amerikā, u.t.t. Viņa arī stāstīja par viņas jaunatni Aumeistaros, un mazliet par senču mājām. Kā maza meitene, Aumeistaros, vina ganīja govis. Senču mājas esot bijušas "Vērsīšos", kaut kur Vidzemes ziemeļ-austrumos, Zvārtavas Pagastā, tuvu pie Igaunijas robežas.

Un tā, kad Rīgas paziņas man prasīja, kur es vēlētos braukt, es teicu, "Uz senču mājām, Vērsīšos." Kad rādīju Vērsīšus uz kartes, paziņas teica, ka mājas esot ļoti tālu no Rīgas, vairāk nekā 60 km. Protams, dzīvojot Toronto, man 60 km. nelikās tālu! Tomēr, paziņas nodomāja, ka braukt uz Vērsīšiem būs "piedzīvojums" un tā mēs devāmies ceļā! Taisnību sakot, tanīs laikos mēs, ārzemnieki, nedrīkstējām braukt nekur ārpus Rīgas bez "Intourista" pavadoņa, bet manas paziņas nodomāja braukt tā vai tā

Ceļi veda mūs caur priežu mežiem un purviem. Paziņas bija pārsteigtas, ka tādas vietas pat pastāv. Beidzot atradām Vērsīšus – bija maza zīme uz koka staba un aiz tās - veca baļķu māja, līdzīga tām, ko redzēju Brīvdabas Muzejā. Staigāju apkārt mājai, bet nevienu cilvēku neredzēju. Tad ieraudzīju lielu sētiņu un tanī bija milzīgi liela cūciņa – kāds te laikam dzīvo gan. Tālāk redzēju vecu klēti un, kad tuvojos, dzirdēju savādu šalcošu skaņu. Gāju tuvāk un caur spraugu durvīs redzēju vecu sievieti, sežot uz maza beņķīša, slaucot gotiņu. Klauvēju pie klēts durvīm un, kad tās atvēru, iepazinos ar sievieti. Aiz pārsteiguma, viņa gandrīz nokrita no beņķīša. Viņa man teica, ka esot manas mātes nelaiķa brālēna sieva Marta.

Tad viņa mani veda pie majas un izsauca vēl divas vecas sievietes, kas izrādījās bija manas mātes māsīcas. Viena prasīja, kā es esot tikusi uz Latviju, un Marta viņai iegrūda ar elkoni un teica, "Viņa taču atlidoja ar lidmašīnu!" Mēs kādu laiciņu sēdējām ārā uz gaļa beņķīša un runājām par manu māti un vēl citiem radiem. Es viņām pateicu, ka vēlos arī atrast brālēnu, kas dzīvoja netālu. Marta atveda prieksautā ābolus, ko viņa noplūca un mēs tos ēdām.

Atceros, ka viņas visas bija ļoti nabadzīgi apģērbtas, plānos, melnos mēteļos, kam pat vairs nebija pogas, bet saspraustas ar saspraužamām adatām. Kājās bija neglītas, melnas gumijas botes, galvā lakatiņi un rokas plikas. Bija rudens un domāju, ka laikam viņu rokām auksti. Nodomāju viņām atsūtīt siltas zeķes no Rīgas.

Pēc īsa laika ieradās jauneklis uz motocikla, kam grozā bija mazs pūkains sunītis. Viņš bija Martas mazdēls, kas dzīvoja netālu. Priecājos, ka sieviņas nebija pavisam vienas. Paciemojāmies un tad mēs devāmies ceļā meklēt manu brālēnu.

Rīgas Slimnīca

Meklējot brālēnu Vidzemē, man nelaimējās, jo viņa suns man iekoda stilbā un uzpūtās liels asins burbulis. Nekas nopietns nebija, es tikai biju pārsteigta, ka sunīša mazie zobiņi iegrima manā kājā. Brālēns rāja "Princi" par kodienu, bet "Princis" tikai gribēja aizstāvēt savas sētas kā saimnieks bija mācījis. Drīz brūcei uzlikām plāksteri un ar paziņam devāmies ceļā atpakaļ uz Rīgu. Manas paziņas domāja, ka man vajadzētu iet uz slimnīcu, gadijumā, ja sunītim būtu trakumsērga. Es nezināju, ko darīt un piekritu.

Mani aizveda uz Rīgas Slimnīcu un tas bija pārdzīvojums. Likās, ka slimnīca bija tāda tumša un drūma, kā jau bija daudzas lietas un vietas padomju Latvijā tajos laikos.

Labi, ka man līdz bija paziņas no Rīgas, kas prata runāt krievu valodu, jo slimnicā es nesatiku nevienu strādnieku (žēlsirdigās māsinas vai ārstus), kas prata runāt latviski. Es nevarēju iedomāties, ka Rīgas slimnīcā neviens strādnieks neprata runāt latviski! Viena es būtu bijusi pazudusi!

Mūs ieveda istabā, kur es redzēju lietotus gumijas cimdus uz palodzes. Ui! Ui! Cerēju, ka tie mani neskars.

Kad paziņas paskaidroja māsiņām, ka suns man iekoda, viena māsiņa esot teikusi ka, "Padojmu savienībai nevar būt uz sirdsapziņas, ja man rastos trakumsērga no sunīša kodiena." Viņas savā gudrumā nolēma, ka man vajagot 12 trakumsērgas potes, sākot ar to momentu. Tad viņas pacēla metāla panniņu, kuŗā bija daudz lietotas šprices un iesāka meklēt visasāko. Es drebēju no bailēm, bet arī jutos sastingusi kā ledū un man bija grūti pretoties. Viņas gribēja man špricēt ar lietotu šprici, kas varbūt nemaz nebija sterilizēta? Beigu beigās viņas man vēdera mīkstumā iedūra šprici un es sev vaicāju, cik ilgi es vel būšu dzīva uz šīs planētas.

Pēc šprices, māsiņas man iedeva mazu papīra gabaliņu uz kā bija rakstīts, ka man jāierodās katru dienu nākošās 12 dienas uz šprici. Rīgas Slimnīca zināja, kur es apmetos un man bija bailes, ka katru dienu KGB operants būs pie manas istabas durvīm un aizvilks aiz matiem uz slimnīcu uz poti un, ka beigu beigās es nomiršu netīras šprices dēļ. Tomēr, nolēmu atpakaļ uz slimnīcu neiet un, man par laimi, neviens no slimnīcas neklauvēja pie manām durvīm. Es atvilku elpu!

Pārdzīvojumi Pasta Kantorī

Atgriežoties Rīgā, raizējos, ka vecām sievietēm Vērsīšos nebūs siltas zeķes un cimdi ziemai un nolēmu viņām tās nopirkt. Bet atrast tās Rīgā nebija tik viegli. Meklēju veikalos bet nevarēju atrast. Beidzot vienā daiļamatnieku veikaliņā nopirku viņām latviskas vilnas zeķes un cimdus. Kastē iepakoju un aizvedu uz pasta kantori.

Pasta kantorī man pateica, ka visas pakas esot "jaiešuj lupatā!!" Es gandrīz sāku raudāt. Kur tad es atradīšu tādu lupatu?! Tad atcerējos ka visas paciņas, ko Latvijas radi sūtīja mums uz Toronto 1950s gados, bija iešūtas drānās.

Staigāju no veikala uz veikalu, meklējot piemērotu drānu. Beidzot atradu tādu itin smalku krekla drēbi un nopirku gabalu. Vakarā, viesnīcas istabā iešuvu kasti drēbē un nakošā dienā nosūtīju paciņu pasta kantorī. Lidz šai dienai nezinu vai tantiņas saņēma manu sūtījumu – ceru ka jā.

Otrais Ceļojums

Atgriezos Latvijā 2005 gadā ar māsu, viņas vīru, un vīra māsu. Ceļojums bija pavisam citāds: Latvija plauka no Padomju Savienības pelniem.

Māra Gļebovs
TLPA biedre

Kā es jūtos būt vecmāmiņa

Vecmāmiņa ir mazbērnam kā otra māte, kuŗa mīlē un rūpējas par mazbērna labklājību un audzināšanu.

Man ir gods būt par vecmāmiņu trīs mazdēliņiem. Meitai Vijai ir 10 gadus vecs Nikolas un 7 gadus vecs Luka. Dēlam Jurim ir 1 gadu vecs dēls Christian.

Gadiem atpakaļ pirmais mazdēls mocījās izteikt vecmāmiņa, un kaut kā es tiku nokristīta par VMAM! Nu tā es turpinu būt VMAM un baudu katru mirkli ar maniem trīs mīļajiem mazdēliem.

Izpalīdzēju Vijai vaktēt Nikolas šad tad. Vēlāk vairākas pirmdienas pievācu abus puikas savā brīvdienā. Iesāku braukt uz rietumiem pie Vijas jau svētdienas vakarā, lai pārgulētu nakti un būtu klāt agri no rīta, kad abi vecāki devās uz darbu. Diena iesākās ar mantām savā vietā, bet nepagāja laiciņš, kad mantas bija izvandītas pa visu māju. Pusdienlaikā, Luka sēdēja savā krēslā ar paplāti, bet nepagāja minūtes, kad ēdiens bija pa galdu, grīdu, ap seju un pat matos. Labi, ka maziem sekoja atpūtas laiks, kā arī man. Kādreiz skaitīju stundas kamēr Vija atgriezīsies mājās, jo biju pārgurusi no nodarbībām un pastaigām. Tad steidzīgi kāpu mašīnā un devos ceļā mājup, pa RUSH HOUR.

Ar laiku, izgudrojām, ka varbūt būtu izdevīgāk satikt Viju pusceļā uz darbu, pārcelt puikas manā mašīnā un doties uz savām mājām. Veicām CRAFTS, cepām cepumus, gājām staigāt uz parku un kādreiz pat uz veikalu iepirkties. Protams, veikalā puikas visu ko vēlējās nopirkt, ko tik ieraudzīja. Kad Lūkam palika garlaicīgi, kādreiz es ielēju vannā ūdeni un viņš mierīgi pavadīja stundu plunčājoties ar mantām. Nikolas jau bija iemanījis, kas ir iPad un pats sevi mierīgi nodarbināja uz kādu laiku. Puikas tagad ir lielāki izauguši un meita pagaidām nestrādā, kas atvieglina mani no vaktēšanas.

Daži gadi pagāja un tagad esmu pensijā ar brīvdienām katru dienu. Dēlam Jurim sieva atgriezās darbā, kad Christianam palika gadiņš. Labi, ka viņi netālu dzīvo no manis un vedekla katru otrdienas rītu pieved mazo pie manis mājās. Mēs vērojam kaķīšus, spēlējoties laukā, mašīnas braucot pa ielu un kokus ārā pa logu. Izejam dārzā un noplūcam kādu tomātiņu, vai gabalu pētersili, jo Christianam patīk rokā ko nēsāt. Braucam ar ratiņiem un kādreiz nonākam parkā, kur ir šūpoles. Gulēšanas laikā iedodu piena pudelīti un nodziedu Aijā žūžū. Christian nesen iemācījās staigāt un vareni čāpo pa visu māju. Mazajam ļoti patīk mūzika un bauda sist plaukstas un kustēties ar ritmu. Katru nedēļu ir ko baudīt un pabrīnīties kā bērniņš aug un mācās. Šķiroties, Christian man pavicina ar rociņu un papūš bučiņas.

Cik skaista ir Dieva dota dāvana būt par vecmāmiņu! Un skaisti saņemt bučiņas, apkampienus un dzirdēt – Vmam, mēs Tevi mīlam, we LOVE you!

Dzintra Jansone

Kas rudzos guļ un lasa dzejas – un sapņo vēl par dienvidiem
Kam acīs gaišā daba smejas, es gribu būt pie tiem, starp tiem.

Skalbe

Es mēģināšu starp tiem kas lasa dzejas, ar dzejas palīdzību apskatīt, kas latviešiem ir grāmata. Mums jau no bērnības iemācija grāmatas glabāt, mīlēt un cienīt, grāmata allaž bija vērtīga, varbūt pat gaidīta dāvana. Tagad – Draudzīgā aicinājuma zīmē, mēs atceramies, cik svarīgi ir grāmatas dāvināt un protams – lasīt. Tās paver pasauli.

Pēc Kārļa Ulmaņa uzsaukuma 1935. g. 28. janvārī – atcerēties savas skolas un – dāvināt grāmatas skolām un bibliotekām, tautā radās vienreizēja kustība – dāvinājuma prieks. Pirmajos 3 gados saziedoja pusotra miljona grāmatu.

Salīdzinot ar rietumeiropas grāmatniecību, Latvijā tā ienāca vēlu, pie tam vispirms ar vācu mācītāju garīgās literatūras tulkojumiem neveiklā latviešu valodā. Bērniem mācīja lasīšanu ar t.s. bukšķerēšanu, kas bieži izveidojās par īstām mocībām. Tīrā valoda bija un palika tautasdziesmās, ar kurām latvieši sensenis bērnus audzināja, dzīves ritma parašas un ticējumus saglabāja. Kad rietumeiropā bija t.s. apgaismības laikmets – latviešu lielākā daļa vēl neprata lasīt grāmatas. Bet viņi dziedāja:
Bija man dziesmu vācelīte smalkā lazdas krūmiņā.
Kad gribēju, tad dziedāju labas vien lasīdama.

Ar tautas dziesmām mūsu senči jau bija ieauguši dzejas izteiksmē, viņi vēl nelasa grāmatās, bet – rada dziemas visām dzīves norisēm:
Kad darbiņu padarīju, tam dziesmiņu nodziedāju.

Un var teikt, ka latvieši no tautas dziesmām tieši ieleca modernā rakstniecībā 18. g.s., kad radās vairāk izglītoto latviešu un grāmata kļuva dzīvošanas tiešā daļa. Vēlākos gados A. Čaks rakstīja:
Grāmatu dzeltenos vākos lasu es vakarā klusi,
Lai pār galvu plīst mākons, plūstot uz jūras pusi.

Un tālāk taja dzejolī – **Grāmata** – dīvainais putns, pasaule guļ tev uz spārna: Kā arī:
Grāmata, turi mani rindās kā spožā starā
Gadi kā cēli zvani aizdūks man garām.

Austra Liepiņa un Auseklis Zaķis klausās Etnoastronomijas lekciju

Grāmatās varam būt dažādos laikos, dažādās vietās, tad tiešām gadi – laiks aizdūc gaarām, varam atiet pagātnē, būt tagadnē vai iedomātā nākotnē.

Ka 1785.g. vecais Stenders latviešus pamācījā*: Cik spēdams, lasi grāmatu, tās prātu uzcilā* – tad nākamos gadsimtos mudinājumu nevajadzēja, tikai ne vienmēr grāmatas bija pieejamas. Un – kā jau zemnieku tauta – ne vienmēr lasīšanu atzina par vēlamu, tā traucēja darbu. Lai atceramies skolas laikā macīto Aspazijas dzejolī **Pusnaktī,** par slepeno lasīšanu, kad zināšanu kāre bija tik liela, ka viss pārējais aizmirsās

Jau laktā visi gailīši un izdzisuši skaliņi Krāc miegā labie ļautiņi.
Tik vējš gar logu vien klabinās. Vai pelīte kaut kur skrabinās?
Ak nē, ne pelīte – skuķīte, un es, es pati tā nerātne,
Kas jūt pēc aizliegtiem augļiem dziņu un slepus grib lasīt grāmatiņu. –
Vaidziņi tvīkst, actiņas mirdz – krūtīs lec putniņš ne sirds….
Man liekas ka zem katra burta būtu maza sprikstoša guntiņa kurta
Un visi sīkie vārdiņi mani pulciņā apņem kā draudziņi.

Lasīt kāre dedzina. Vārdi atver citu pasauli. Lasot caur grāmatām atmodina senus laikus, liek latviešiem apzināties, ka viņi nav nevērtīgāki par citām tautām, ka viņu pagātne – *tur burvīgā gaismā viss zaigo un laistās*. Tautas atmodas dzejnieki radīja vīzijas, sevišķi uzsvērdami tautas dziesmu nozīmi, kurās arī vēlāko gadu dzejnieki atrada ierosmi un pagātnes izpratni. J. Akurāters rakstīja –

Ai dziesmas, manas tautas dziesmas, kas daiļāks vēl virs zemes gan?
Es visu savu tautu dzirdu, kad viņu bezgalība skan.
Tur bāri raud, tur birzis šalko, tur varens līgo paceļās,
Tur aizjāj karavīri braši, tur ābeļziedi lidinās.

Atlklājas senas ainas, tautas vēsture, tikai – jāprot lasīt. Bet bērniem ne vienmēr patika lasīt mācīšanās un skolā iešana: Tā ir dzejolītis par slinko Jānīti, kuram-

Pirmdien Jānītim sāpēja kāja, otrdien galvā bij reibonis nelāgs
Trešdien pakrūtē iemetās dūrējs, ceturtdien Jānītim sāpēja mati.
Piektdien puksētja divpadsmit zobu, sestdien vēderā dūra un grieza.
Tikai svētdien Jānīts bij vesels – ejah, svētdien vesels!

Bet – izauguši lasītpratēji aptvēra, cik iegūtās zināšanas un skolas laiks bijis svētīgs un ko tas devis. Alberts Galiņš raksta –

No liela tāluma vēl atmirdz dienas tās, kad skolas gaiteņos es jaucos barā.
Kad sirds ar domām nesacirtās karā, un dzīvi pazinu cik teikās, grāmatās.
Nu redzu – laiks šis skaists un mirdzošs bijis, Es kājas lieliem mērķiem tāliem ceļiem āvis – Tas sējis rītdienai un nemirstību pļāvis.

Skolas laiks mūsu dzīvēs ir vissvarīgākais posms, kas labi izteikts vārdos:

Iesim skolā, iesim skolā, ko mēs mājās darīsim:
Skolā gudrības mums māca, mājas muļķi paliksim.

Vai arī: *Noejošās saules stari atmirdz vēlu vakarā,*
Nodzīvotie skolas gadi mūžam paliek atmiņā.

Ja pirmās skolas pastāvēja pie draudzēm un skolotāji bija vācu mācītāji, no kuriem bērni baidījās un kuriem vjadzēja bučot rokas, tad vēlāk, kad skolas bija pašu latviešu ziņā, Plūdonis raksīta un mudināja:

Un melnu kraukļu mitekli, kam tuvojies reiz skatu baiļu
Tu brīnišķīgi pārvērti par gara gaismas templi daiļu.

Latvieltim bija jākļūst izglītotam, cits citu mudināja:

Nav ko baidīties vairs! Cel, latviet, galvu augstāku un mācies cienīt reiz pats sevi.

Tas ir sauklis, ko ikvienam latvietim derētu pašam sev atkārtot! Tauta modās, zemnieki sūtīja bērnus skolās, daudzi ieguva augstāko izglītību un dziedāja Ausekļa rakstīto:

Dar' man tēvis pastaliņas, pērc man staltu cepurīti,
Šuj man svārkus māmuliņa, skolā ieti man gribās.

Viesturs un Edīte Zariņi, Viestura 99. dzimšanas dienā

Bet censdamies pēc skolu izglītības, nevarēja aizmirst – tautas gara mantas. Un tālāk skolā gājējs saka

Bāliņ, še tev gana taure, tautas dziesmu vācele.
Eji tur kur meža māte lakstīgalai dziesmas māc!

Un māsiņai palūdz:

Pieloc māsiņ skolas somu bagātiem gabaliem.
Vidū maizes riecentiņis, apkārt dziesmas pasakas.

Tomēr skolas un grāmatas neļāva aizmirst senās tautas zintis, t. dz. vērtību. Tās ietekmēja tālākos rakstītājus un dzejniekus. F. Bārda raksta skaisto dzejoli par dainām:

Kad lasu senās mīļās tautas dainas, kur katra lietiņa kā zeltā mirdz,
Man brīžam acis satvīkst asarainas un vieglās sērās saldi pagurst sirds.
Cik daudz tur skaistuma, tik vienkārša un svēta, Cik dziļi sirdī katrs vārdiņš skan.
Šķiet pasaule kā nekad neredzēta un tomēr viss tik tuvs, tik zināms man.

Un Akurāters par izglītības meklēšanu raksta:

Kas reizi vien, kas reizi vien ir noliecies pie dailes akas,
Vairs mūžam ēnā nenostās, tam mostas ilgas spēcīgās.

Un šīs spēcīgās ilgas visspilgtāk attēlojis Plūdons savā poēmā **Atraitnes dēls**, jo viņš bija tas saucējs:

Es kāpt gribu kalnā visaugstākā, Ne spēka man pietrūks, ne bail man no kā.
Lai putenis plosās, lai ziemelis elš, uz augšu, uz augšu tik ies manīm ceļš.

Bet mēs zinām, ka ar ilgām un gribu vien tomēr visu nevar sasniegt.

Ja Aspazija – pusnaktī slepus lasīja grāmatiņu, tad atraines dēls nonāca līdz izmisumam, jo uzkāpt zinātnes kalnā bija bezgala grūti:

Iet dienas vienmuļas man sūrā grutā darbā, bāls mēness lodziņā viens vienigais mans draugs,
Un viesi – rūpesti un nabadzības skarbā. Ai dzīve ledainā, tu viltus cīņas lauks!

Un tomēr, - solījums mātei dot labākas dienas, ilgas, varbūt spīts lika cīnīties tālāk. Tādu censoņu mums bija diezgan daudz. Plūdons tālāk rādīja atraitnes dēla likteni:

Jau gailis rītu sveic. Klau pulkstens tornī sit.

Īrisa Purene gatavojas koncertam

TLPA koris Rota mēģina šīs sezonas dziesmas

Visi izkustina locītavas Pētera Gaibišela vadībā

Myrna Lapiņa

Auseklis Zaķis ar dēliem pasniedz pusdienas

Andris Rubenis pie pults

Silvija Timbers un Liene Martinsone

Peter Ewins, Anna Silvija Broks un Juris Ķeniņš

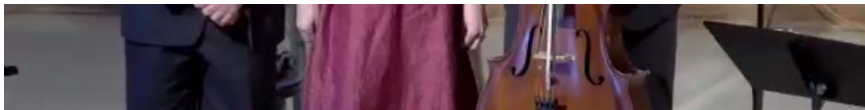

Kā svina pielieta uz krūtītm galva sveras un rokas slābaas klēpī krīt.
Un pagurusī acs ar vari kopā veras. Acs gurdā, atveries, gars – paliec nomodā.
Tev jāstrādā. Tev jāstrādā.

Bet tad – skaistā pavasara rītā, kad Sv. Pēterpils ielās ļaudis priecīgi staigā:
Bet tur, tur kust pa namu drūmo ēnu sīksolīšiem,
melns zārks uz līķa ratiem vienkāršiem ar sapņotāju zēnu…

Kad es pirms pāris gadiem rakstīju par savu iestāšanos skolotāju institūtā un direktora pirmo uzrunu, kad viņš teica: lai starp jums nebūtu neviena atraitnes dēla. Vairāki man prasīja – ka, vai tad institūtā uzņēma tikai turīgu vecāku bērnus? Nē. Bet lai kaut ko lielu garīgā dzīvē sasniegtu, skolēniem jābūt arī veseliem un dzīvot spējīgiem.

20. g.s. sākumā un brīvās Latvijas laikā, tauta tiek mudināta – skoloties, lasīt un dāvināt grāmatas. Virza raksta:
Grāmata, un tu arvienu būsi mierinošs un jauks
Mūsu aizskrejošo dienu, mūsu ilgo nakšu draugs.

Lai tauta kā tauta pastāvētu, gara gaismai jāspīd. Un šo gaismu dzejnieki atrada un deva tautai vēl aizvien smeļoties paši no senču avotiem – tautasdziesmām. Brigadere teica:
Tautas dziesma, brīvā dziesma, cauri vergu laikiem gariem
Gāji tu kā uguns liesma priekšā tautas gaišiem gariem.

Un Plūdoņa dziesma – Nevis slinkojot un pūstot – atbalsojās tautā, kas apzinājās, ka tikai – *pie prāta gaismas kļūstot, tauta zied un tauta zeļ.*

Kad Latvijā bija t.s. Ulmaņlaiks patiešām zeļ skolas un bibliotekas, grāmatas ir pieejamas visiem un visur. A. Čaks raksta par grāmatu krātuvi:

Grāmatu krātuve lielā, gadu no gada es nāku tavu skaistumu baudīt –

Bet, laikiem mainoties, kaŗa baisma daļu tautas izklīdina bēgļu ceļos, tauta klīst svešas zemēs, pēc kaŗa nometnēs vada pelēkas, neziņas pilnas dienas.

Zinaida Lazda ar rugtumu rakstīja:
Svešu maizi es lauzu, deg mana delna.
Kaut būtu tā Latvija, tava maize melna….

Bet V. Strēlerte saka*: Nu mūsu balsis tālas top un klusas, bez siržu dusas savas dienas vadam un maizi neatrodam dvēsles badam.*

Bēgļiem nav grāmatu. Dvēseles ir badā pēc garīgās gaismas. Savas valodas! Lai to noturētu, lai tauta neaiziet bojā bēgļu nometnēs steidzīgi tiek dibinātas skolas – be grāmatām, bet ar labiem skolotājiem. Un par tiem, K. Dziļleja raksta:
Viņš bēgļu mītnes kaktā ierāvies, bez grāmatām, bez burtnīcām bez tintes,
Ap sevi licis bērniem pulcēties un māca viņiem labas gudras zintis.

Skolotāji, tādi paši bēgļi kā pārējie, tikai ar labām zināšanām. Un tās tiek dotas tālāk. T. Zeltiņš raksta par bijušo, garīgi mundrinošo posmu Latvijas laikā:
Tas bija – ir kaut kas, kā šodien nava, Nekur to nenopirksi – nepārdod!
Un čaula vien tev liekas dzīve tava. Ir kodols pašam atkal jāatrod.

Ne tikai bērniem, bet arī pieaugušiem vajadzīgas zintis – dvēseles badam, jāatrod tas kodols, kas dzīvei dod jēgu un stiprumu. Praktiski nenokā rodas latviešu grāmatniecība arī svešumā. Ir izbēguši labi rakstnieki, dzejnieki – un tauta viņu darbus kāri tver un lasa. Lasa pat tādi, kas agrāk to nedarīja. Grāmatas atspogulo gan ikviena bēgļa ciešanas, dod cerību un ir vēsturiskā posma liecinieces.

Kad izceļošanas vilnis tautu vēl vairāk izkliedē pa svēšām zemēm, atkal rodas papildskoliņas, lai valoda nepazūd, un atkal – rodas entuziasti, kas veido latviešu periodiku un izdod grāmatas. Tautai tās vajag. Grāmata kļūst par vērtīgāko dāvanu, jo latviskās dvēseles cieš ari

materiali stabilākos laikos. Mums vajag savu literatūru. Valda Mora raksta:

Grāmatuas burvība vecā, sējumu noslēpums biezs,
Cik reižu dvēsele tava viņā nav veldzējusies!
Draugi te atnāk, te aiziet, Aizdūmo vārdi kā tvaiks.
Grāmatas klusumā gudrā Glabājās dzīve un laiks.
Paaudzes atnes un aiznes likteņus nezināmus,
Grāmatas klusajās rindās gadsimtu dzīvība dus.

Un N. Kalniņš piebalso: *Kad eju pie grāmatu plaukta, es tiekos ar lieliem gariem. Gramatas top draugu aizstājējas, grāmata pati ir drauugs!*

Ar rakstīto vārdu, ar grāmatām mēs bagātinām savas dzīves, atbalsojam cits cita izjūtas un papildinām savu gara gaismu. Diemžēl pēdējos gados trimdā latviešu grāmatu lasītāju skaits strauji sarūk. Un grāmata vairs nav tik bieža dāvana kā trimdas sākuma gados. Tomēr grāmatas latvieši pirka un lasīja, kaut daudzi jau varēja brīvi lasīt arī svešzemju valodās. Īsta garīgā bada vairs nebija, tomēr latviskais vārds bija un ir vajadzīgs.

Mainās laiki, maināmies paši un mainās mūsu vajadzības un vērtības izjūtas. Uz vecuma mēs kļūstam vientuļāki, jo aiziet draugs pēc drauga. Tomēr vēl mums ir grāmatas – gan vecas, gan jaunas – Mīlēsim tās.

Es nobeigšu ar sava dzejoļa pantu: **Grāmata:**
Pasaules pavēreja, skolotāja un draugs,
Velte vai paglābēja, kad citu draugu vairs nav.

Indra Gubiņa

Ingrīda Vairoga izbauda pavasara siltumu

Visiem kārtīgi jāizvingrojas pirms TLPA saieta

Latviešu virtuves baušļi

- Salāti bez majonēses nav salāti
- Kartupeļi bez gaļas nav kartupeļi
- Gaļa bez kartupeļiem nav gaļa
- Kartupeļi pēc nonākšanas paradīzē kļust par čipsiem
- Alus ir šķidrā maize
- Ja Tu brokastīs nedzer kafiju Tev ir jāatņem LV pilsonība
- Omes plātsmaizes recepte ir lielāks noslēpums nekā pieejas dati viņas bankas kontam
- Garšīgakais siers ir tas, kuram veikalā ir atlaides
- Resotānos ir pārāk mazas porcijas
- Mikroviļņu krāsns palīdz vecām bulciņām atgūt jaunību
- Cūkas šņukurs ir tas latviskākais ēdiens ko neviens nav ēdis
- Otrajā dienā zupa ir garšīgāka
- Viemēr izmanto ideju nopirkt medu
- Rosols nav tas pats kā rasols
- Gaļas salāti nav tas pats kā rosols
- Šašļiks gan ir tas pats kā šašļiks
- Cept šašļiku Līgo svētkos ir tā pat kā strādāt strojkā – viens dara, visi pārējie gudri komentē
- Paēst jāiet ir uz Lido
- Ēst uz nakti nav veselīgi bet pa dienu nav laika
- Kvasu ar 1% alkoholu var nopirkt arī pēc 22.00
- Uzkāpt uz svariem pēc svētkiem ir ekstrēmais sports.

Tautas sakāmvārdi

- Kam čaklas rokas tam darbs sokas...
- Ēd kā zirgs, strādā kā gailis....
- No bēdām līdz priekiem – viens solis...
- Cilvēks domā – Dievs dara...
- Prāts debesīs – deguns pelnos...
- Mazs cinītis gāž lielu vezumu...
- Dari ko darīdams, apdomā galu...
- Viena pagale nedeg...
- Kas daudz par saviem darbiem stāsta, tam to ir maz...
- Skopais jau par santīmu no jumta uz ecēšām noleks!

Tautas ticējumi

- Ja no galda nokrīt nazis, ciemiņš būs vīrietis. Ja nokrīt dakša tad sieviete.
- Lai aizdzītu velnu, pār kreiso plecu ir trīs reiz jānospļaujās – vai jāpārmet šķipsna sāls.
- Ja sveci dedzina no abiem galiem, tad nedzird zagļus nākam.
- Ja svece deg vienmērīgi, bez sprakšķēšanas, tad gaidāms jauks laiks.

Anekdotes

Pārpildītā trolejbusā blakus stāv pieaugušais un mazais. Lielais tur paprāvu maisiņu augstu virs galvas. Pēc kāda brīža no tā maisiņa mazajam sāk pilēt uz galvas. Mazais, nolaizījis pilienu no vaiga, vaicā
'Vai sālītus gurķīšus vedat?'
'Nē', atbild lielais. ' Nopirku kucēnu!'

Ludvig, pēdējo reizi Tev jautāju, Kad Tu atdosi man naudu?
Tas ir jauki kad Tu man to jautā pēdējo reizi.

Aizdod man lūdzu simts latu!
Man nav simts, man ir tikai piecdesmit!
Tad dod piecdesmit, otrus piecdesmit paliksi parādā.

Darbā, plānošanas sapulcē visi gaida priekšnieku. Pēkšņi atsprāgst durvis un pa tām iespurdz priekšnieks varen priecīgs.
- Variet mani apsveikt! Man ir piedzimis dēls!
Visi viņu apsveic.
Ierunājās sekretāre
-Un kā jūtas jūsu sieva?
-Lieliski. Viņa vēl neko nezina.

Dēliņ, ja labi mācīsies, nopirksim Tev datoru.
Bet ja slikti?
Tad nopirksim Tev klavieres.
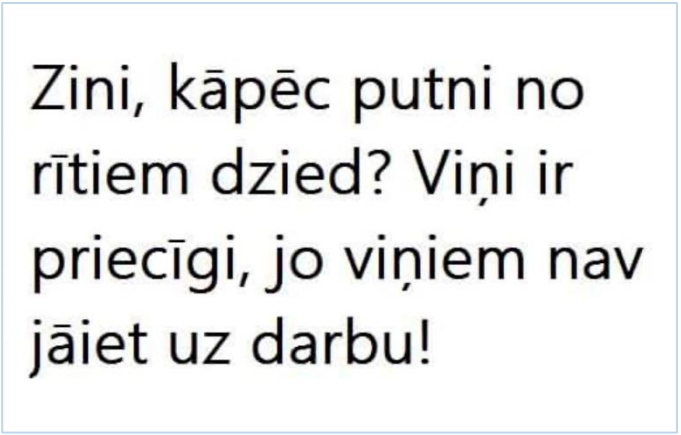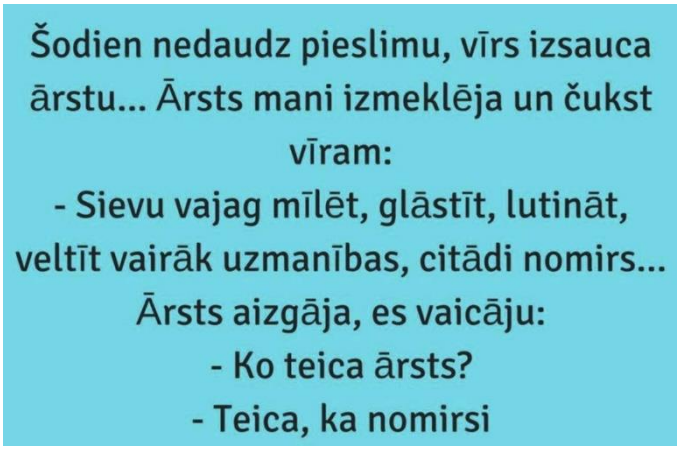
Kāda Jums dīvaina glezna!! Runcis zābakos!!
Zabakus redzu bet kur ir runcis?
Nu, taču – zābakos!!